

КРАИОВИЙ ВІДДІЛ ВУФКУ

Харків, Товарна Біржа

1-й Ім. Лібкнехта

2-й Ім. Комінтерну

3-й Червоний Маяк

4-й Ім. К. Маркса

5-й Ім. Дзержинського

6-й „Жовтень“

7-й Пролетарій
(„Кол. Современный“)

3 26 квітня Останній ви-
пуск ВУФКУ

3 26 квітня 2-й тиждень

3 26 квітня 2-а серія

3 26 квітня

3 26 квітня

3 24 квітня

3 26 квітня 1-а серія

ДЕРЖКІНОТЕАТРИ ВУФКУ

М И Т Я

СОРОЧИНСЬКИЙ ЯРМАРОК

ІЗДЕЦЬ З УАЛЬД-ВЕСТА

МИНАЮТЬ ТІНІ

НАТЕЛЛА В голов. ролі Ната Вачнадзе

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

М І С - М Е Н Д

Початок о 6 год. Каси з 5 годин

Попередній продаж квитків у центральній
касі (пл. Тевелева, проти Товарної Біржі)

БЕРЕГИТЕ ВОЛОСЫ

МОЙТЕ ГОЛОВУ

УПОТРЕБЛЯЯ

МАРКА
фирмы.

ШАМПУНЬ

МАРКА
фирмы.

ТОЛЬКО Г. ПЕТРОВА

ЕГО ДОСТОИНСТВА:

ВОЛОСЫ ПЫШНЫЕ, БЛЕСТЯЩИЕ И БЕЗ ПЕР-
ХОТИ. ВОЛОСЫ НЕ ЖИРНЫЕ. ПРЕВОСХОДНАЯ
ЧИСТКА КОРНЕЙ ПОДВОЛОСНОЙ ПОЧВЫ. ПРЕДО-
ХРАНИТЕЛЬНОЕ СРЕДСТВО ПРОТИВ ВЫПАДЕ-
НИЯ ВОЛОС. НАИЛУЧШИЙ И САМЫЙ ДЕШЕВЫЙ
УХОД ЗА ВОЛОСАМИ.

ПРОДАЕТСЯ в аптеках и магазинах санитарии и гигиены
Пробный пакет высылается по получ. 20 к. почтов. марками.

Адресовать:

Г. Петрову, Москва, почтамт, ящик № 755.

Для оптовых: Москва 20, Ухтомская, 40.

Этикет заявлен комитету
по делам изобретений
ВСНХ № 131.

Шампунь разрешен Мос-
здравотделом: отношение
№ 986123.

ДОПУСКАЕТСЯ РАССРОЧКА!

НОВ. ПАССАЖ № 19

ПР. Т-ВО

РУССКИЕ „ШПАЛЕРЫ“

ОБОИ
КЛЕЕНКА
РАМЫ
БАГЕТ
КАРТИНЫ
ГРАВЮРЫ
окантовка

ДОПУСКАЕТСЯ РАССРОЧКА!

ДИВАНЫ, ТАХТЫ, СТУЛЬЯ И МАТРАЦЫ

СОБСТВЕННОГО ПРОИЗВОДСТВА

ПРОДАЮТСЯ НЕДОРОГО

ТАМ ЖЕ ПРИЕМ ЗАКАЗОВ И РЕМОНТ

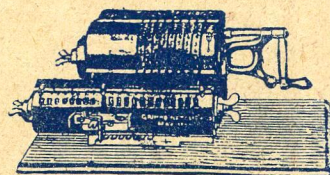
Красно-Октябрьск. (б. Контор.), 42, во дворе, Л. Каплун.

1-я образцовая ремонтная мастерская

„ТЕХНОТРУД“

Срочное исполнение ремонта и
реставрация пишущих машин,
арифмометров и контрольных
касс

Харьков, ул. Свердлова № 3.
:::: Телефон № 17-86. ::::

::: СПЕЦИАЛЬНАЯ ВЫСЛАКА МЕХАНИКОВ ПО ВЫЗОВАМ. :::

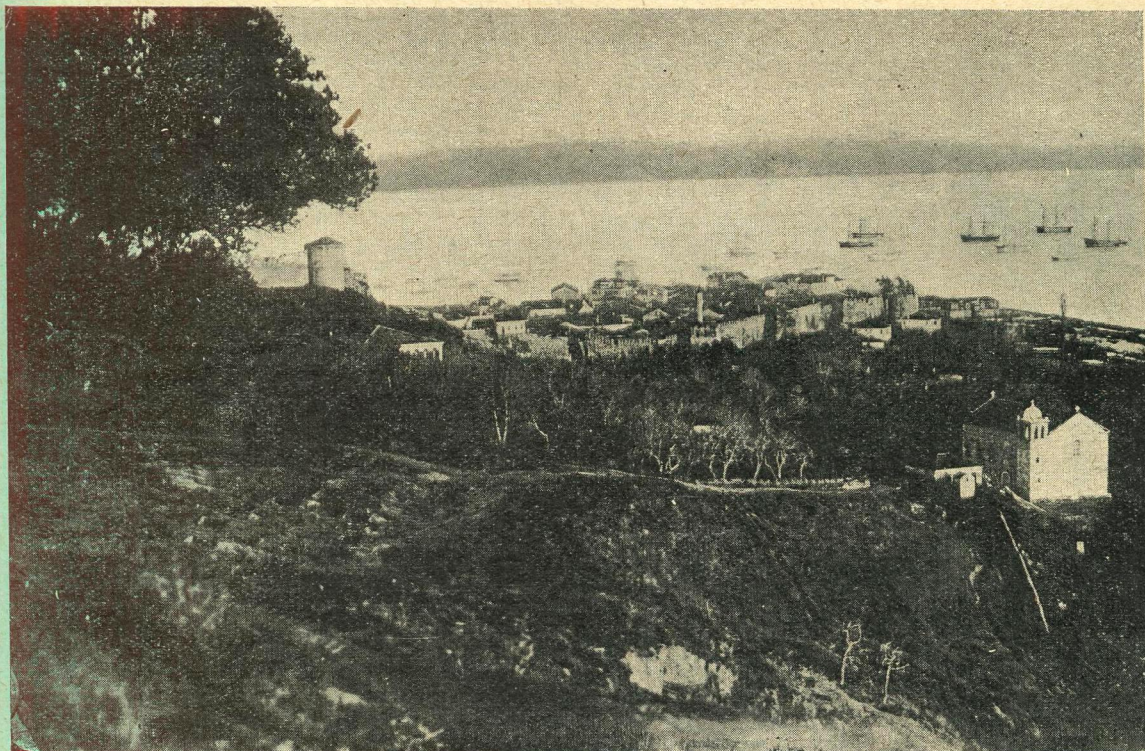
№ 17
24-го квітня
1927 року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

ДО ІТАЛО-ЮГОСЛАВСЬКОГО КОНФЛІКТУ

Дураццо—столиця Албанії

Албанські касарні біля м. Тирана. Військові вправи салдат

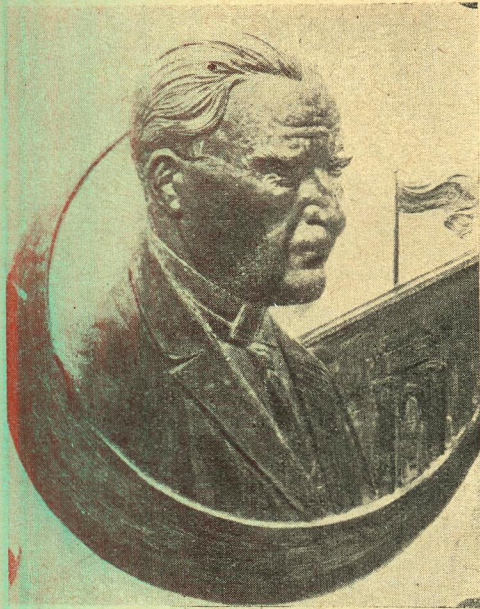
Оповідання

ЛЮБОВ З ОГЛЯДУ О. Ясного

ЖОРЖ поклав „Вечірнє радіо“ на стіл і простяг руку до шклянки бурштинового пива:

— Не згодний. Як собі хочеш, а не згодний. Кохання, друже мій, поза біологічними законами—ніщо. Ти розумієш,— ніщо.

Жорж намігся переконати мене за всяку ціну. Він зробив на останньому слові наголос і вдарив кулаком по столу з такою

Барельєф „Кемаль Паша“. Робота скульптора Малецького

силою, що кельнер з'явився перед нами, як Мефістофель перед Фаустом.

— Прикажете пляшку?.. Дві?..

— Дві!
Рух заперечення з мого боку викликав на Жоржиному обличчі знак запитання і я перевів погляд просто на поруділий плакат:

„Пийте пиво
Нова Баварія“

Жорж не вгавав. Він знову взяв до рук „Вечірнє Радіо“...

— От тобі... от... от! „Учора на Заїківці... да...“

і облила йому сірчанним квасом обличчя“. Навіщо це вона зробила—га?.. Які чинники примусили її стати на шлях такої дикунської помсти? Ти мовчиш? Так! Кохання! Але кохання не абстрактне, не з запусканням очей під лоба, а кохання до чоловіка, як до грубої фізичної сили.

Я справді мовчав.

Ну що я міг сказати Жоржеві проти його аргументів. Нічого. Проте дух суперечки сидів у мене глибоко:

— Знавш що, Жорже. Може, звичайно, ти й мавш рацію. Але ти говориш устами нашого класового ворога Винниченка, і це не робить тобі честі.

Жорж аж підстрибнув на стільці:

— Ага? Ти хочеш закинути мені плазування перед авторитетами? Неправда. Я маю свої глибокі переконання, більше того, маю життєві докази, що кохання далі певних біологічних процесів не йде.

Я спробував заперечити ще раз. Я говорив:

— Припустім, що кохання—біологічний процес. Припустім. Тут безперечно відіграв посамперед підбор—поєднання поодиноких біологічних одиниць. Але й у такому розумінні, кохання походить з певної економічної залежності жінки від чоловіка. І який би влучний добір ні був, а як економічні умови не пасуватимуть до нього—він ніщо.

— Ти просто... грубий матеріяліст.

— Нехай я буду й грубий матеріяліст, проте ти мене не переконав, що жінка за твоїм прикладом облила чоловікові сірчанним квасом обличчя тільки з кохання до нього, як до грубої фізичної сили.

Жорж почервонів:

— Ну, а як на тебе?

— А як на мене—тут мавмо економічні чинники.

— Економічні?—ехидно посміхнувся Жорж.

— Так. Економічні. Чоловік використовував її, використовував. І напевне використовував найжахливіше. Використавши, він викинув її як брудну панчоху. Куди жінка піде? Куди вона, я тебе питаю, піде, коли її вартість на біологічному ринкові знижено? Вона просто мститися.

— Значить, як на тебе, і в цьому випадкові, жінка помстилась за-ради зниження її товарової вартості на біологічному ринкові?

— Так.

— Ну, тоді ти просто... нахаба і більш нічого.

— Добре. Ну, а як би ти подивився на такий приклад жінка, згвалтована випадковим злочинцем, помстилася над ним лише через кілька років і то гірше за дикуна. Вона зарізала злочинця лобзиком.

Жорж нахабно зареготав:

— Зарізала?

— Так, зарізала! Помстилася за те ж саме зниження твоей вартості.

— Ти можеш дати доказа, що це не фантазія твоєї башки під впливом випитого пива?

— Будь ласка. Скажи тоді кельнерові не зважати на стіл за нашим столом, бо коли я почну відкидати твої „глибокі“ переконання, то ти ж не втримаєшся від протестів.

Жорж покликав кельнера:

— Ще дві пляшки і заткни вуха.

Тоді я почав:

— Власне кажучи, мені неприємно, що ми, зустрівшись сьогодні по п'ятирічній розлуці, замість розказати одне одному про своє життя, розпочали цей нікчемний спір.

— Будь ласка,—відповів Жорж.—Але ж ти не рак—назад не полізеш? Про п'ятирічні надбання, особливо мої, ми побалакаємо в приємнішій обстановці. Балакай.

— Гаразд. Факти, що їх буду викладати,—не мого власного спостереження, проте, знаючи особисто героїню цієї історії, і глибоко переконаний, що вони безперечні. П'ять років тому я покинув це місто. Виїжджаючи я здається пропонував тобі своє помешкання, але...

Жорж двозначно посміхнувся:

— Я не мав змоги бачитися з хазяйкою.

— Так, ти не мав змоги бачитися з пустотливою хазяйкою, бо її вже не було вдома. Помешкання ти мого не взяв і це той факт, що з нього походить вся справа.

— Ти переконаний?

— Далєбі. Я переконаний цього так само, як і того, що ти випив уже 6 пляшок пива і в тебе очі надто запалені. Я поїхав, залишивши тебе без певного пристановища.

— Це теж безперечно.

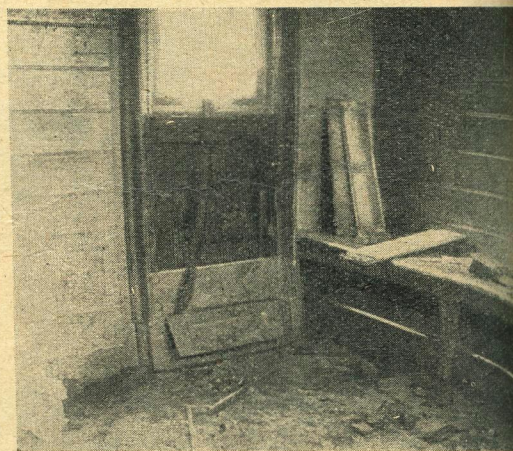
— Де ти був, як влаштувався—я не знав, хоч за це сьогодні мав би право відмовитись зайти з тобою навіть сюди, в „Нову Баварію“. Зате вірні друзі не забули мене; час від часу вони розважали мене листами, і я, проживаючи за пів-сотні миль, знав і те, чого ти не міг знати, сидячи тут.

Жорж подивився мені в обличчя:

— Перспективи не було.

— Нехай і так. Історія бере свій початок з років революційної бурі. Моя колишня хазяйка, зауваж собі, власниці в минулому трьох будинків. Власне не вона, а її батьки. Під час революції такі родини були об'єктом міжкласової уваги. Ти робиш великі очі? Не чув цього терміну? Поясню. Втративши від неодноразового розглітаювання будь які ознаки класової приналежності, ця родина ще й добрий десяток раз зазнавала грабунку від п'яних ватаг дроздовців. Зрозуміло? Коли таким чином у помешканні залишилося тільки й того, що стіл, ліжка та декілька розбитих стільців—родина мала право спокійно спостерігати, як

що-вечора мимо вікон проходив у їхній фамільний ротонді п'яний дроздовець. Але я кажу—сім'я мала право заспокоїтись—а чи заспокоїлась? Ні. Вона тремтіла як ніколи—за свій останній і єдиний уже скарб

До нападу фашистів на робітничу демонстрацію в Берліні. Вагон, що було розбито на вокзалі під час боїв

—пустотливу дівчинку з русавою голівкою і блакитними очима. Дівчинка була прекрасна. 18 років віку та такої вроди ніяким макіттям прикрити не можна було. Проте дівчинку старанно улали в лакміття, забороняли їй митися тижнями, але вона була ще краща.

Одного вечора, коли мало вже зайти сонце і його відсвіт переливами вигравав на русавій голівці дівчинки (вона сиділа біля вікна), вулицею йшов у їхній ротонді дроздовець. Дівчинка змахнула, сплеснула руками і несамовито зойкнула:—Мамо, наша ротонда!

Дроздовець зупинився. Він глянув посоловілими очима на дівчинку, подивився по вулиці і зник за рогом будинку. Дівчина вжахнулася.

Вона притулилась до лутки і, затаївши дух, чекала. Через кілька хвилин рипнули двері і на порозі виріс дроздовець:

— А-а-а... в бога, христа, всіх апостолів... Пролетаріят!

Він люто заскрипів зубами, вийняв з похви блискучий клин і підніс до лиця переляканої матері.

— Чим пахне?

Мати скам'яніла. Дроздовець підійшов до переляканої дівчинки. Дівчинка тремтіла біля вікна, як осиковий лист і в її блакитних очах нерухомо стояли аж два дроздовці.

— Лягай, шпано!

Дівчинка слухняно зробила крок до ліжка і закотила на доріжку...

Жорж важко зітхнув. Я глянув на нього і мені здалося, що він навіть переживає.

— Жорже!—гуркнув я.

Він махнув рукою:

— Говори далі. Ковтнувши трохи пива, я казав далі:

На літнього Миколи тесля стукнув в останнє молотком і на вулиці №, за небагато часу, заблищав червоною фарбою на даху невеличкий будинок.

Минуло кілька років. Колишня дівчинка з блакитними очима виросла. Вона була тепер, як весняний ранок. Злидні, безперестанні турботи про шматок хліба, остаточно витруїли давній злочин і поклали на лице легенький одлиск заклопотаності. На цей час припадає й мов перше знайомство.

Жорж на мене не дивився. Він утопив очі в неповну шклянку пива і мовчки тарабанів пучками по столу. Я помовчав. Переді мною, як на баских конях, проскакали спогади про цей уривок мого життя. Я був тоді не від того, щоб інколи, лежачи в невеличкій кімнатці, на самоті, не помріяти про особисті „достатки“ своєї пустотливої хазяйки. Мою кімнатку відділяла від її кімнати побита міллю гардина і...

Жорж перебив:

— Слухаю далі.

Я оповідав далі:

— Жили вони зле. Їхні матеріальні достатки були наймизерніші. Тої плати, що діставали вони від мене за кімнату, вистачало лише на кілька днів. Доводилося вишукувати засобів до життя десь інде. Мати була вже стара і могла лише поратись по хаті, а дочка, моя хазяйка, невімлючи ніякої роботи, виїздила час від часу „спекульнути“. І от я їх залишив. Я виїхав тоді, коли хазяйка збиралася в дорогу і наказувала матері, якої треба додержуватись лїні, в разі з'явиться новий квартирант. Оце все, що знаю я безпосередньо, або з уст моєї хазяйки, або з власного спостереження.

— Далі було так: як хазяйки ще не було, справді з'явився якийсь молодий чоловік і запропонував здати йому квартиру. Він був дуже гречний і на поставлені умови погодився одразу.

Жорж тепер не тарабанів по столу. Він був увесь увага, і коли я знову заговорив, мені здалося, що Жорж навіть засмікався від нетерплячки.

— Через день новий квартирант перевіз речі, а ще через день повернулася і хазяйка. Було пізно ввечері. Коли вона відчинила двері, мати пошепки сказала:

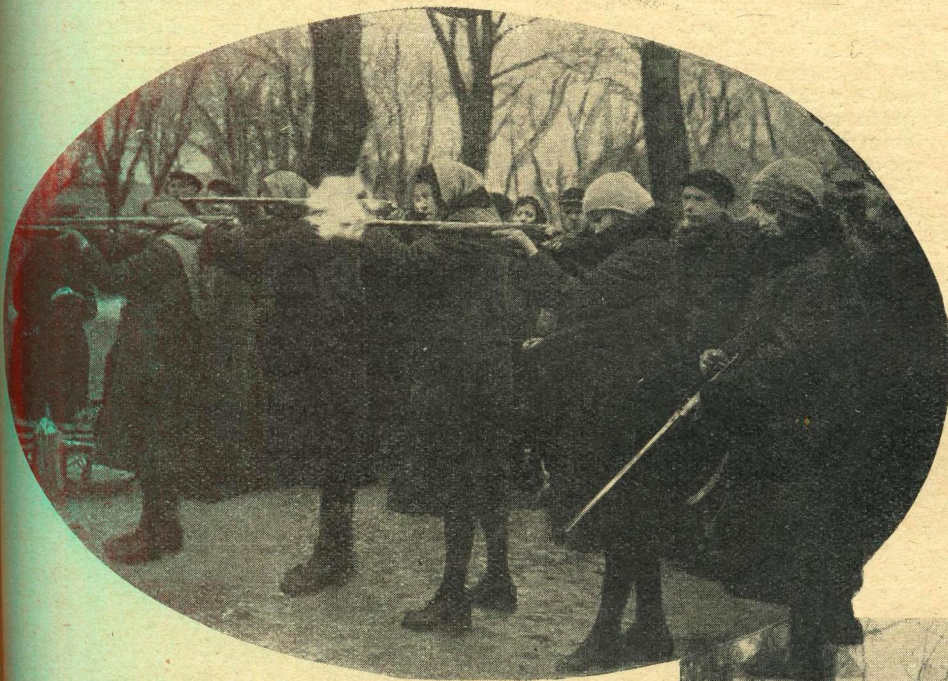
— Уже єсть.

Хазяйка задоволено всміхнулася і зацікавлено поглянула на кімнату. Крізь гардину з кімнати вибивалось блакитне світло.

Мати говорила далі:

— Такий улесливий та люб'язний, що ще й не було таких. Та становитий, та вродливий.

Хазяйка немов не слухала, але цікавість наростала. Вона теж хотіла його побачити, оце тепер, зараз, але він видно спав. У кімнаті було тихо. Похваливши ще раз квартиранта, мати заснула. Хазяйка пішла

Стрілецький спорт у Харкові. Молодь робітничих клубів на стрілецьких змаганнях

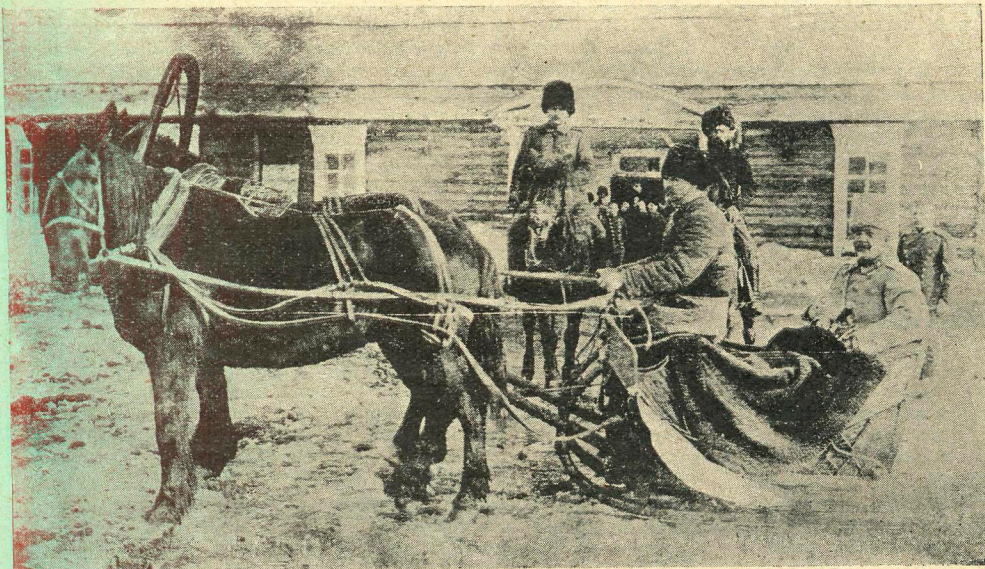
— Це й була моя колишня хазяйка. В перші дні—після шкільства її, звичайно, опанував роспач; русава голівка заострубатіла нечесана, а ніжні блакитні очі помутніли, як або в осені. Що робити? Помсти шукати? Але нею не звернеш загубленого, та й мститись було вже ні на кому. Купі з дроздовцями, що через тиждень після того під наскоком червоних загонів задали латати, зник і цей мерзотник. Дівчинка жила насолодою прийдешньої помсти, над будинком пропливали живі трикутники журавлів, час почав йти рану. За рік ганебний злочин наче хто пригнітив великим плитняком. Тільки десь глибоко, кавалком ворухився, час від часу нагадуючи, що він живе. Треба було вибити коріння цих спогадів і йти в життя такою як є, інакше... або почне жартувати і кавалок болю роз'ятриться знову в ранку рану. Мати казала:

— Перенесімо свій будинок з цього місця в інше, то вже забудеться.

І перенесли.

ДО РОЗСТРІЛУ НА ЛЕНІ 1912 РОКУ

Ротмістр Терещенко. З його наказу салдати стріляли в робітників „Лензото“

слати ліжко й собі. Проходячи повз кватирантову кімнатку, вона якось ненароком зиркнула в дірочку. Кватирант лежав. Хазяйка підійшла до гардини ближче і тихенько відхилила. Вродливий чоловік лежав на ліжковій горілиць. На голене чорняве лице падав зі стелі блакитний одліск. Було, як у казці.

Вона припала до гардини щільніше і, сама того не помічаючи, відхилила її на половину, при чому похитнулася і, щоб не впасти, вхопилася за одвірок. Колишній злочин заворушився в грудях десь глибоко, сунучись до горла. Серце тріпотіло як у спійманої пташки, а очі спинилися,—стали як штучні. Сумніву не було. Хазяйка, стримуючи гнів, ступила за гардину. Коли вона опинилася віч-на-віч, її охопила нестримна жага помсти. Вона підкралася до нього як кішка і, знявши тут же зі стіни його лобзик, зробила рішучий помах у повітря.

Жорж ударив кулаком по столу.

— Буде!—Кельнер подав нам рахунок.

По дорозі на Жоржеве пошккання ми мовчали. Мене надто дивувало Жоржеве поведіння, але дивлячись, як він нервово кусав губи, я закінчувати свого оповідання не зважався. Залишивши за собою центр міста, ми завернули на знайому мені околицю. Жорж, що час від часу допитливо поглядав на мене, обернувся й сказав,—мені здалося, що він сказав навіть із самозакоханям:

— А знаєш?... Я жонатий.

Коли б раптом розірвалася перед моїм носом гармата, то й тоді я б здивувався менше.

— Ти, жонатий! Ти?—

— Так, я жонатий.

Жорж не жартував. Він справді справляв якусь незрозумілу мені перемогу. Я плутався в догадках, як у тенетах і нічорта не розумів. Жорж і жонатий—це була шарада, ребус. Розгадати її без Жоржевої допомоги було важко, і я почав ланівцями:

— І все таки ти переконаний, що любов...

Жорж замахав руками:

— Про любов годі. Шклянка чаю із рук моєї дружини і твої твердження будуть биті. Згода?

— Гарзд.

Я знизав плечима і глянув уперед. Ми йшли тією самою вулицею, де жила моя колишня хазяйка. Мені було видно її будинок. Ось він виблискує на сонці помутнілою вже тепер фарбою даху і викликає в моїй пам'яті найдрібніші спогади колишнього перебування.

Що ближче ми підходили до будинку, то цікавіше мені було дізнатись, що сталося з моєю хазяйкою, після того страшного випадку. Напевне потрапила до БУПР, переживає глибокі моральні муки. Мати, звичайно померла і в будинку живе... Порівнявши із будинком, Жорж зупинився:

— Ну, зайді! Я його не зрозумів.

— Куди зайді? Сюди до моєї колишньої хазяйки? Хіба ти її знаєш?

Жорж задоволено посміхнувся:

— Колись зустрічалися.

Від цих слів мені чомусь затремтіли ноги і тільки через силу ступив я на ганок так знайомого мені будинку. Ось ми вже в сінях. Жорж звичним рухом відчиняє двері і мені в очах починають світитися різнокольорові вогники. Я стою деякий час, як статуя. У кімнаті, куди увійшов Жорж, залишивши мене в

сінях, залящав голосний сміх і через хвилику переді мною стояла... колишня моя хазяйка. Я попросив вибачення і опустився тут же на стілець. Жорж без жалю катував мене далі:

— Познайомся,—це моя дружина. Зрозуміти моє становище було легко. Довго потому я не міг очуняти. Пам'ятаю—пили чай, весело реготали. Ви читаю не задоволені? Ви хотіли б бачити героїню мого оповідання в БУПРі, співчувати їй і чекати об'єзв'язкової нагороди за страждання і т. інш. і т. інш.

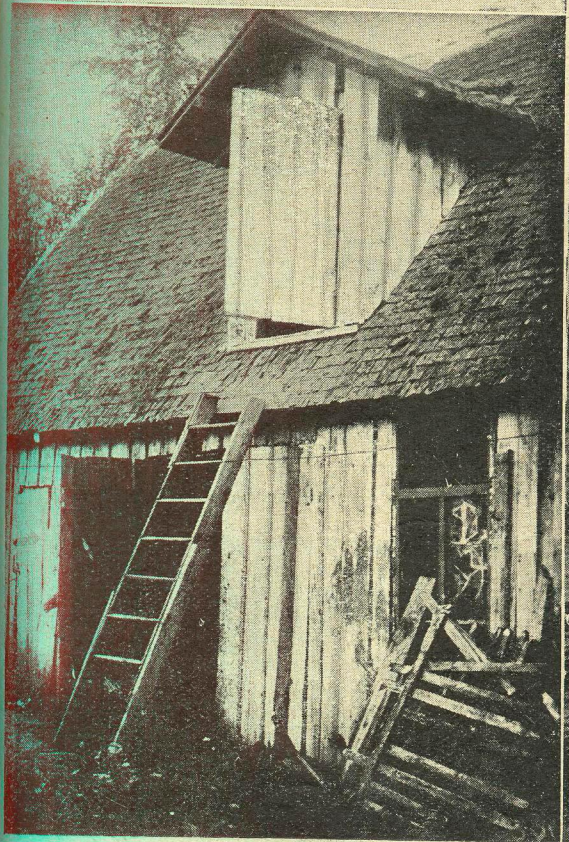
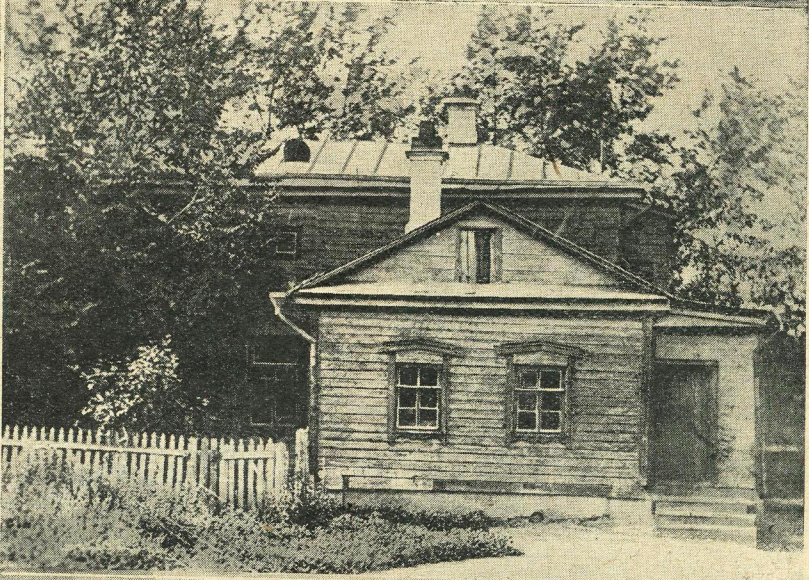
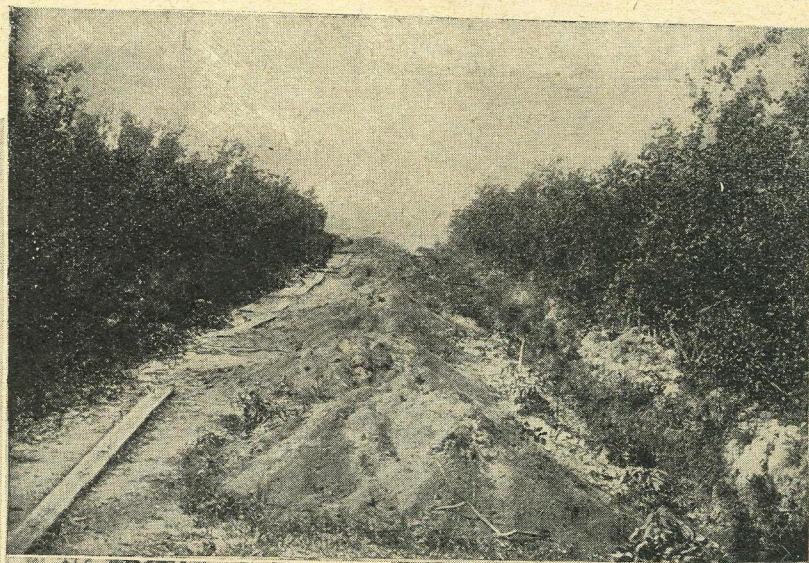
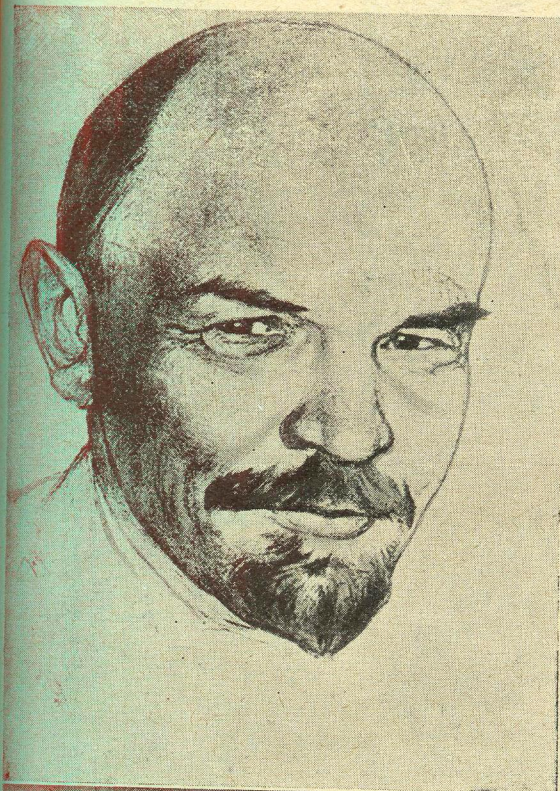
Але я вас розчарую. Моя героїня нікого в житті не зарізала. Правда, вона може б і зарізала, коли б... коли б Жорж не був правий в своїх поглядах на любов. Я вернуся трошки назад. Коли моя героїчна хазяйка, опанована жагою помсти, зняла на колишнього злочинця руку,—злочинець прокинувся. Їхні очі зустрілися, і хазяйка, випустивши лобзика, обвила злочинця шию тремтячою рукою. А мені, слухаючи те, мимоволі думалося:—Так он які приятелі бувають у наші часи!

ЖЕРТВИ РОЗСТРІЛУ НА ЛЕНІ 1912 РОКУ

Забиті робітники „Лензото“

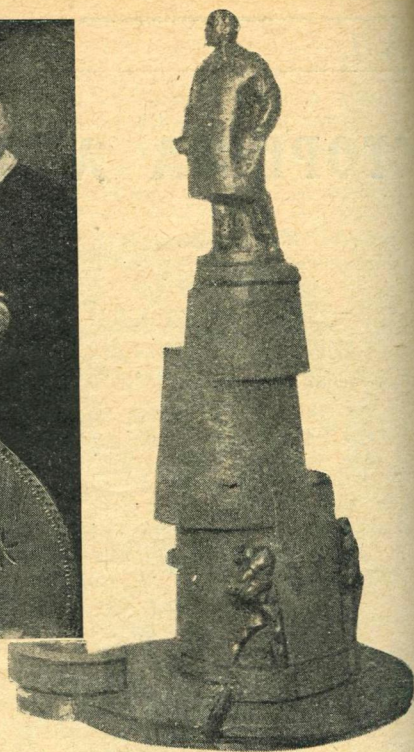
СТОРІНКА ЛЕНІНА

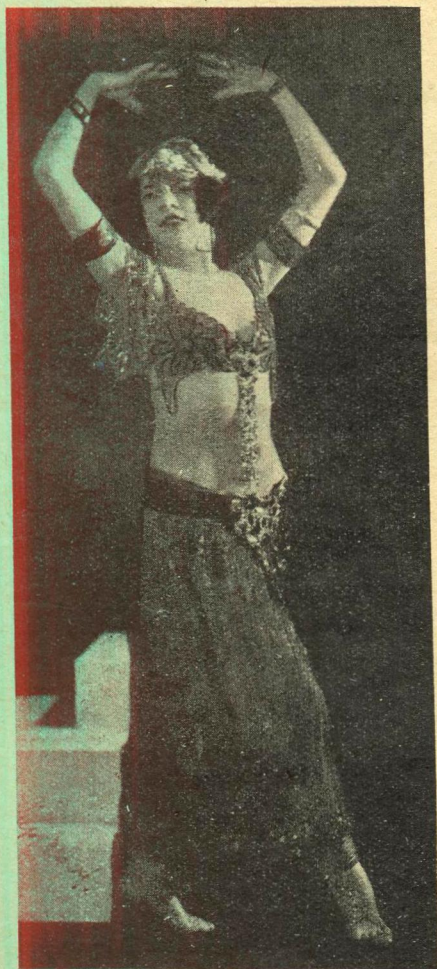
Угорі, праворуч—дорога від куріня, де переховувався Ленін у 1917 р., в селі Розлив. Нижче—будинок в м. Ульяновському (Симбірск), де народився Ленін. Внизу—Емельянов з сином; у них ховався Ленін 1917 р. в с. Розлив. Сарай (ліворуч) біля хати Емельянова в с. Розлив, де ховався Ленін у 1917 р. Портрет Леніна—робота худ. Андрєєва

Оркестр Одеської капели бантуристів

Проект пам'ятника Ленінові в Харкові, затверджений комісією при ВУЦВК у. Робота скульптора Кавалерідзе

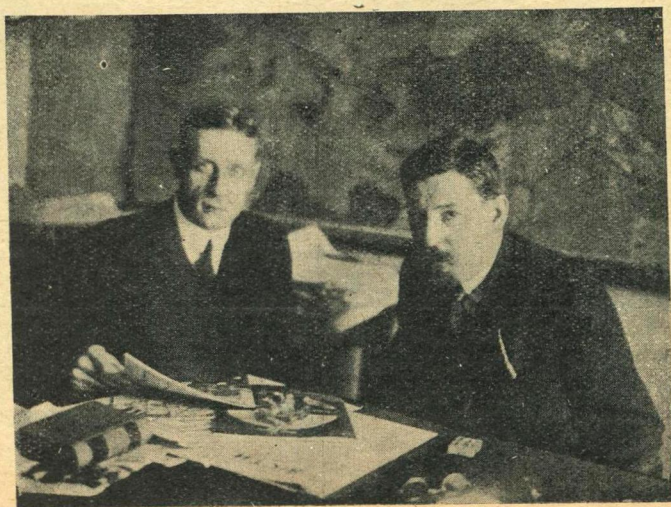

Балерина Е. Купферова

Приїхала на Радянську Україну працювати відома чеська балерина Ервіна Купферова. Її не задовольняє балетне мистецтво буржуазної Європи, що загрузло в своїх фокстротах та шіммі. Е. Купферова вступила до театру ім. Франка завідувати хореографічною частиною

ДО ПРИЇЗДУ АВСТРІЙСЬКОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ

Під час перебування в Харкові австрійської торговельної делегації, радник австрійського посольства в Москві, п. Гудечек, одвідав редакцію „Вістей ВУЦВК“, цікавившись станом української радянської преси. На фотографії праворуч — п. Гудечек, ліворуч — тов. Касяненко

ДНІПРО РОЗЛИВСЯ

Нарис М. Павленка, фот. М. Галущенка

Ген, ген, скільки око бачить, розлився старий Дніпро, ширив луки, піски і з новою бадьорістю й силою бурхливо біжить на південь. Байдуже йому, що там десь біраються затримувати його. Байдуже, що його швидку віддану стихію людина незабаром примусить працювати на своїм потребам життя. Байдуже йому. Він і цього року розлився, як завжди, і піднявши рівень своєї води на десятих аршин, поблискує і грає під проміннями весняного сонця.

Все відразу ожило на цій головній водяній артерії України. Загули своїми спокійними сиренами залізні портоприпарови, попливли вже вниз водою перші ватаги човнів, що на цей раз понесли вже дерево на Дніпрельстан. Ожили села й хутори що стоять понад Дніпром.

Ось і кияне цілими днями стоять на високих Київських кручах над Дніпром і милуються на безмежну просторість Дніпра. А він розкішний буває підчас повіні.

Молоді лоцмани під час повіні переправляють пасажирів

На пристані

А внизу під горою вже кипить життя,—там пристань уже мають червоні прапирці на щоглах, там уже снують моторні човни та дуби.

А проти самого Києва по той бік Дніпра якесь містечко ніби водою пливе. То Турханів острів, то цілий виселок робітничий рибальський, що виріс за останні десятиріччя. На низькому лівому березі Дніпра розташувалося містечко—погляньте на нього зараз. Просто Венеція якась.

Звичке до води це містечко—зараз незвичайно швидко. За величезним пляжем, за довгими кущами верболазу, серед буйної зелені з піскуватими неоруктованими вулицями спить у літню спеку це містечко.

Тихе й спокійне життя тут точиться й зимою.

Але зараз, коли вулиці цього містечка перетворилися в водяні канали, коли сполучення по між вулицями проводяться лише човнами, коли все життя мешканців цих будинків відбувається тут у човнах, Турханів острів має особливий вигляд. Знають як будувати свої оселі мешканці острова,—на високих

палях та підмурках пообудовані тут усі будинки. Байдуже, що Дніпро хоч ще вище підніметься.

По водяних вулицях острова чергують різні вартові човни червоного хреста, та мало їм тут роботи. Населення подібних місцевостей на Дніпрі давно вже звикло до повіні і любить свою, хоч і сердиту часом, ріку.

Це ж бо Дніпро годує мешканців одних довгоногих будинків, що зараз ніби купаються в воді. Тут живуть здебільшого робітники різних підприємств Дніпровського Держпароплавання.

Але цього року не буде вже такої страшної повіні на Дніпрі,—знають це, так споріднені з цією річкою, люде. Знають вони й про те, що з під води швидко виглянуть зелені луки, що змиті водою небруктовані вулиці виселку скоро знову заживуть спокійним, звичайним життям.

Знають ці люде і про те, що Дніпро вже прокинувся від зимового відпочинку, зашумів навколо них своїм особливим бурхливим життям.

Турханів острів залило водою